

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XII. tečaj.

V Gorici, 1893.

IV. zvezek.

Življenje sv. Paškalka Bajlona.

(P. F. H.)

6. poglavje.

**Paškalk popotuje na Francosko, v Heres
in Viljo Regalo.**

Vže smo omenili, kako sveto in spodbudljivo je bilo vedenje brata Paškalka po potu, ko je hodil nabirat miloščino za brate. Vsi so ga imeli za svetnika, vsi so ga visoko spoštovali in si ga živo v spomin vtisnili. Še ko Paškalk vže več ni bival v tistem samostanu, so popraševali prebivavci brate po njem. Temu se pa tudi ni čuditi, saj so ga noč in dan videli le moliti, in slišali govoriti le o svetih rečeh.

Najznamenitiše Paškalkjevo popotovanje je bilo na Francosko. O tem popotovanji piše p. Janez Himenes, ki je 1598. leta popisal Paškalkjevo življenje, toraj šest let po svetnikovi smerti, tako:

Najvažniše popotovanje br. Paškalka je bilo na Francosko.

Porok za to mi je p. Janez Moja, ki je bil večkrat Paškallejev predstojnik. Leta 1570 je bil gvardijan v Aljmansu, ko je proti koncu mesca septembra šel Paškallej na Francoskem. Ta je s prisego poterdil, da je bila mej družimi čednostimi našega svetnika zlasti kaj posebnega njegova hitra pokorščina tudi ko so ji nasproti stale velike težave ali celo smertna nevarnost. Tadanji generalj frančiškanskega reda je bil po rodu Francoz in je takrat prebival v Parizu. Kustos Paškallejeve provincije mu je imel poslati pisma, ki so bila zelo važna. Premišljeval je, kateremu svojih podložnih naj izroči ta posel. Dobro je namreč vedel, da po krajih, koder bo moral iti dotičnik s pismi, kar murgoli krivovercev, ki nad vse sovražijo redovnike in so jih tudi mnogo vže pomorili z najstrašnejšimi martrami. Spomni se br. Paškalleja, ki veselo sprejme nevarni posel in se bosonog v zakerpanem habitu odpravi na nevarno pot. Srečno pride na Francoskem v neki frančiškanski samostan, kjer je živelo več učenih mož. Ko jim pokaže popotno pismo svojega predstojnika, se jamejo razgovarjati, če je sploh dovoljeno, da se sme kedo iz pokorščine izpostaviti očitvidni smertni nevarnosti.

Se le ko so enoglasno določili, da je dovoljeno, so ga pustili dalje. On pa si je bil v svesti, da se mu ni treba ogibati smernih nevarnosti, ko gre, kamer mu veli pokorščina.

Šel je toraj v svoji borni obleki noč in dan po očitnih potih in cestah mej krivoverci, kaker krotko jagnje mej zgrabljivimi volkovi. In povsod je čula nad njim božja roka, če tudi so ga serdito napadali in psovali. Po večih tergih in vaseh ga je druhal, kričeč: „nad papeževca, nad papeževca!“ napadala tudi s kamenjem. V nekem kraji ga je kamen tako hudo zadel v desno ramo, da bi se bil skoraj na tla zgrudil; huda rana, ki mu jo je naredil, ga je še dolgo bolela. Svetnik pa je vkljub tem napadom šel mirno svojo pot in ni niti koraka pospešil za voljo tega.

Zopet na drugem kraji v mestu Orleanu ga druhal obstopi in jame izpraševati, če veruje, da je Jezus pričujoč v najsvetejšem zakramentu. Serčno jej odgovori, da vse to terdno veruje. Druhal misli, da ga bo z raznimi vprašanji zmotila. Paškallej pa, razsvetljen od sv. Duha, na vse vgovore in vprašanja tako bistrourno in učeno odgovarja, da mu ne znajo več kaj odgovoriti. Ker se vidijo premagane, razjezi jih tako hudo, da

začno kamenje pobirati in ga lučati vvanj. Gotovo bi ga bili vbili, ke bi ga ne bila varovala božja roka, ki je odvrčala kamenje, če tudi se je vsipalo kaker gosta toča; ni ga zadel niti eden kamen.

Po teh dogodkih je šel dalje svojo pot. Da ne bi vmerl od lakote, je šel v nekem kraji v hišo necega bogatina in ga prosil miloščine. Ta bogatin je bil strasten, hud sovražnik katoličanov. Sedel je ravno pri jedi in ga velel k mizi pripeljati. Premeri ga sè svojimi divjimi očmi od nog do glave in začne zmirjati, češ, da je španjski ogleduh, ki zasluži smert. Naj le počaka, da odkosi, potem bo prejel zaslužen kaznen. Svetnik se tega ne prestraši in čaka mirno, dokler ga ne veli žena iz hiše odpraviti, ker se jej je smilil. Moral je, kaker je prišel, lačen od hiše.

Kar je pri bogatinih zastonj iskal, to je našel pri vbozcih. Pride v hišo neke vboge vdove, ki je bila katoličanka. Ta ga je preskerbela s potrebnim živežem, da ni od lakote vmerl.

Zopet na drugem kraji ga napade druhal krivovercev in žuga vmoriti. V tej stiski mu priskoči na pomoč neki mož. Zgrabi ga in pelje iz druhali, češ, da ga hoče rešiti. Ko ga pripelje na svoj dom, ga zapre v svinjak in zaklene vrata, da nihče k njemu ne more, niti sam vun. Zagotovo je svetnik mislil, da ga bodo drugi dan vmorili. Zato se vso noč pripravlja na smert. Drugo jutro pride res zopet tisti mož, odpre vrata, da mu miloščine ter ga izpusti. — Na daljni poti ga sreča jezdec, deržeč proti njemu sulico in ga vpraša: „Brat, je li Bog v nebesih?“ Odgovori mu, da je; na to se verne jezdec, odkoder je bil prišel. Mislil pa je svetnik, da bi ga bil jezdec gotovo prebodel sè sulico, ke bi mu bil odgovoril, da je v nebesih pa tudi v zakramentu sv. Rešnjega telesa bistveno pričujoč. Pa Bog ga ni spoznal vrednega marterniške smerti. Prigodilo se je tudi, da ga sreča lepa žena in prijazno vpraša, če je prišel zato, da bi sprejel njih vero. Svetnik pa jej z lastno mu odločnostjo odgovori, da je redovnik reda sv. Frančiška in zvest katoličan. Na to je odešla zapeljivka osramočena, da je ni več videl. Slednjič je vender po tolikih nevarnostih in zopernostih srečno dospel na kraj, kamer mu je velela pokorščina, in se tudi zdrav vernil nazaj v svojo redovno pokrajino, bogat na zaslugah, pa zdelan od daljne poti.

Drugo popotovanje našega svetnika popisuje p. Janez Himenes, ki je bil sam ž njim, tako: Takratni predstojnik redovne pokrajine p. Frančišek je šel v mesto Heres de la Frontera, v svojo domovino, da obiše svojo mater in druge sorodnike. Njegov namestnik ga je moral v neki zadevi za svet vprašati. Za ta posel se mu je zdel najsposobnejši brat Paškaj, keterega tudi pošlje iz Valencije v Heres, ki je več ko sto milj daleč od Valencije. To pot je storil Paškaj leta 1575 na tak način, kakor pred petimi leti na Francosko. Ondi je bil vsem v veliko korist in spodbudo. Ko sem bil, pripoveduje p. Himenes, enkrat pri maši na koru, sem ga videl, ko je prišel na kor; brez plašča je bil, v ozkem zakerpanem habitu, vreči podobnem. Ko se je pokropil z blagoslovljeno vodo, poklekne poleg klopi, sklene roke in si ž njimi zakrije obraz. Tako je ostal dolgo, da se ni genil ni sè životom ni z obrazom. Če tudi sem bil takrat še deček in nisem umel teh reči, vendar se ga nisem mogel nagledati. Zerl sem vanj neprenehoma toliko časa, da je prišel neki redovnik, vzdignil ga s tal in mu velel, naj gre v klop. Tu je ostal ves čas božje službe s tako pobožnostjo in spoštljivostjo, da se nisem mogel nagledati in načuditi.

Potem je obiskal po hišah predstojnikove sorodnike. Vedel se je tako ponižno in dostojno in s tako gorečimi besedami opominjal vse, naj skerbe za zveličanje, da so ga precej imeli za velikega svetnika. Ta misel o njem je bila v prvi versti meni na korist. Tedaj so bili moj oče v Peruviji, tako da so morali mati sami oskerbovati hišo. Ker sem bil jaz mej brati najstariši, so me potrebovali mati doma pri gospodarstvu. Paškaj pa jih je znal sè zgovornimi besedami pregovoriti, da so mi dovolili brez vedenja sorodnikov, ki bi tega nigdar ne bili dopustili, po noči na tihem zapustiti dom in iti v šolo v Valencijo na večno korist moje duše. Za to se imam za Bogom v prvi versti zahvaliti Paškajju. Pod njegovim varstvom nisem bil nič manj varen, kakor mladi Tobija pod Rafaelovim. Ne morem povedati, kaj mi je vse dobrega storil, ker se tiče moje osebe in ker se take dobrote sploh z besedami ne morejo dopovedati. Le samo to pravim, da je imel do zadnjega zdihljeja za me tisto skerb, katero je obljubil materi. Še vmirajoč je rekel okoli postelje stoječim bratom: „Opomnite br. Janeza Himenesa,

naj se spominja, da sem ga sè seboj odpeljal iz njegove domovine.“

Mej potjo je hodil vedno peš, če tudi sem ga prosil in silil, naj vsaj nekaj časa jaha mojega mezga, da si odpočije nekoliko. Večdnevna pot in hoja za mezgom ga je hudo vtrudila. Še bolj pa sem občudoval njegovo ljubezen do vboštva, keterega se je vedno ostro deržal. Nigdar ni v prenočiščih hotel uživati jedi, ketere sem kupil. Še takrat si ni dal miru, ampak je šel in si sprosil vbogaime košček kruha, ki ga je povžil. Druge jedi se ni doteknil. — Imel sem v svoji torbi tudi kuhanega mesa. Ker ga sam nisem mogel snesti, preden se je spridilo od hude vročine, sem ga vergel stran. Zdaj še le ga je svetnik pobral in še le čez nekaj dni pojedel, ko je že popolnoma smerdelo, da se mi je kar gnusilo in sem se čudil, kako more tako smerdljivo reč jesti in da mu ne škoduje in si ne nakoplje bolezni. Enkrat sva prenočila na kraju, kjer so mlatili; ker je bil ravno čas mlatve. Ko mi je pripravil posteljo, kaker skerbna mati in me odel sè svojim plaščem, gre na drugo stran mlatišča. Ko meni, da sem vže zaspal, poklekne s sklenjenimi rokami in ostane tako vso noč. To je bil ves ujevov počitek.

Mej dnem je hodil večinoma sam, ločen nekoliko od mene. Ni težko vgeniti, kaj je delal. Ko se mi je zopet pridružil, je govoril o svetih rečeh, to pa tako navdušeno, da so ga vsi lahko slišali.

Spominjam se še dobro, da smo imeli neko noč za potnega tovariša nekega viteza. Govor je bil o pobožnosti sv. rožnega venca. Ta mož je pripovedoval, kako ga je enkrat Marija rešila tolovajev, ki so ga z noži in meči napadli in misleč, da je vže mertev zavalili s hribčka v jarek; potem hite h konju, da bi zaplenili torbo, ki je bila za sedlo privezana. Konj pa je tako rital in divjal, da mu niso mogli blizu; dirjal je svojo pot naprej in jim odnesel torbo. Sam pa se je čutil popolnoma zdravega in brez kake rane. Varovala ga je preblažena devica Marija, kateri se je bil priporočil. Potem je začel svetnik govoriti tako navdušeno, da sem bil, če tudi še deček, ves presunjen od strahu božjega in se čudil, da me Bog ni kaznoval zavoljo moje nehvaležnosti in malomarnosti v službi božji. Sklenil sem, da hočem z dolgo spovedjo očistiti svojo vest in drugo življenje začeti, kaker hitro pridem v Valencijo. V svoj govor je vpletel

tudi nauk o premišljevanji, kar mi je bilo popolnoma neznano. Svetoval mi je, naj si v Granadi kupim kako tako primerno knjigo, kar sem tudi storil. Na njegov svet sem si izbral neko knjigo Ludovika Granaškega. Iz nje je zajemala moja duša toliko korist, kaker pred menoj vže mnogi drugi. Zato priporočam vsem, ki se izroče mojemu vodstvu, kako knjigo tega pisavca, zlasti tisto, kateri je naslov „Vodnik grešnikov“, proseč, naj vsaki dan vsaj kakih dvanajst verstic pazljivo prebero. Prepričan sem, da ne bo zadovoljen le s temi versticami, kedor je enkrat začel. Vsaj sam se je nisem mogel nabrati noč in dan, od kar sem jo dobil v roke.

Ko je zapustil samostan v Granadi in hotel dalje potovati, ga hoče straža na nekem tergu zgrabiti in zapreti, češ, da je postopač. Z gerdimi besedami ga načelnik psuje in zahteva od njega potni list. Ko mu ga pokaže in ga ta prebere, pusti ga sicer dalje popotovati, jaz pa sem občudoval njegovo veliko krotkost, da ni niti besedice spregovoril v svoje opravičevanje.

Mej potom sem imel priliko večkrat občudovati njegovo poterpežljivost v raznih stiskah in nadlogah, posebno, ko sva šla iz mesta Hueske. Lotilo se ga je namreč na potu hudo bljuvanje.

Kedor koli ga je srečal, vsacega je opominjal, naj zvesto služi Boga in kaj preterpi iz ljubezni do njega. To je skušil posebno neki plemič, ki je bil v toliki stiski in zadregi, da je naju prosil miloščine. Hodil je peš; hudobni pastirji so bili nanj naščuvali svoje divje ovčarske pse. Žalostno je bilo pogledati, kako so ga zdelale te divje živali in mu stergale vso obleko. Ves razcapan in objokan pride k nama, deržeč v roki odtergan rokav, s katerim si je brisal solze in pot. Našel je v našem svetniku najboljšega tolažnika. Veselo ga objame in tolaži, kaker le ve in zna, in sili, da je z nama jedel in se okrepčal. Mej tem se nam pridruži še neki jezuit, ki je šel tisto pot. Oba zdaj mladeniča učita in opominjata, naj gre domov, lepo sluša svojega očeta in Bogu služi, potem bo vže vse dobro. Tako se je tudi zgodilo. Pozneje ga je mladenič obiskal, v dragoceni obleki in dva strežaja sta ga spremljala.

Pa tudi od moje strani je imel božji služabnik dovolj prilike, da se je vadil v poterpežljivosti na tem popotovanji, ker sem bil še otrok in ne vaje dela in težav. Na potu mej Ka-

ravako in Kalasparo je vročina hudo pritiskala; ni pa na tej poti, kake štiri milje dolgi, niti hiše, niti studenca, da bi si popotnik žejo vgasil. Neizrečeno je bilo svetniku hudo, ko sem rekel, da ne morem več dalje, ker sem preveč žejen, in da se bom vlegel v senco pod kako drevo. Dajal mi je serčnost, češ, naj le še nekoliko grem, saj kmalu prideva do vode. Tekal je na vse strani, da bi kje našel vode. Slednjič zagleda v nekem vodnjaku mesto vode bičevje; naterga ga in mi ga prinese, češ, naj si ž njegovo barvo tolažim žejo, dokler ne prideva do vode, ki teče poleg mesta. Tam sva zavžila nekoliko kruha in se potem napila vode. Drugi dan odrineva na vse zgodaj v Jumilo. Ko sva bila še kako dobro miljo hoda od mesta Kalaspore sva zgrešila pot in prišla do globokega in širokega jarka, ki ga ni bilo moč preskočiti. Mesto mostu je ležalo preko jarka le gerčavo bruno, ki se je šibilo. Svetnik hoče po njem priti na drugo stran. Ko pride do srede, se bruno zaverti in ž njim vred pade v vodo. Sam ves premočen in videč me na bregu, da sem se mne smejal, je imel dovolj prilike pokazati svojo poterpežljivost.

Ko sem pozneje odpustil svojega mezga in šel peš ž njim proti samostanu sv. Ane, ki je na hribu Jumili, sem se vtrudil, in mu rekel, da ne morem stopinje več storiti. Zdaj se ponudi, da me hoče nesti. Ker mu tega nesem pustil, mi je vzel torbo, da jo je nesel. Ta postrežljivost mi je dala toliko serčnosti, da sem veselo ž njim dalje šel; kmalu sva na veliko veselje zagledala samostan na hribu, kjer sva si odpočila od težavne poti.

Minilo je več let; stopil sem v red in zveršil bogoslovské šole. Neko leto sem imel postne pridige v Viljiregali. Tje sem šel skozi Hativo, kjer je takrat bival svetnik. Neizrečeno vesel me je ljubeznjivo sprejel.

Prosil sem provincijalja, naj ga pusti z menoj v Viljoregalo. Vedel sem, da mu tukaj zrak ne vgaja in ima hudo merzlico. V onem samostanu pa bi rad bil, ker je imel ime po Mariji in ker mu je bilo od Boga razodeto, da bo v tem samostanu tudi vmerl. Dosegel sem, kar sem prosil, brez vgovora od samostanskega predstojnika. Šla sva torej na pot, peš, ker se ni hotel peljati, če tudi je bil zelo slab in bolehen. Mej potom dojdeva nekega redovnika, ki je imel seboj težko popotno torbo. Hitro mu reče svetnik, naj mu da torbo, da jo ponese, in berž si jo naloži na ramo. Ko to vidim, mu vzamem torbo s

herbta in jo sam nesem. Zdaj pa je omenjenemu redovniku vzel plašč, ki je bil ravno tako težak, in ga nesel. — Na daljni poti pridemo do nekega voznika, kateremu je bila živina obtičala v blatu, da ni mogel naprej. Tako je stal pri živini in jokal. Svetnik, ne zmeneč se za veliko blato, gre k njemu, potolaži ga in mu pomaga izleči živinče iz blata. — Tako je svetnik vsakemu rad pomagal, kjer koli je mogel.

7. poglavje.

O živi veri in terdnem zaupanju sv. Paškalkja.

Drvo spoznamo po sadji, človeško serce po čednostih. Oglejmo si tudi čednosti našega svetnika. Temelj vsega duhovnega poslopja je ž i v a v e r a.

Paškalkj ni imel mertve, ampak živo, terdno vero, ki se je kazala v delih. Poleg tega je prejel od Boga toliko razsvitljenje da je o skrivnostih sv vere, kaker o presv. Trojicij, o včlovečenji, terpljenji in smerti Jezusa Kristusa, posebno pa o njegovi pričujočnosti v najsvetejšem zakramentu govoril tako jasno in podučljivo, da so se mu tudi učeni možje čudili.

Iz tega globokega spoznanja resnic je izviralo njegovo veliko spoštovanje do njih, posebno do sv. Rešnjega telesa, kaker bomo še pozneje slišali.

Pri sv. maši je bil s tako pobožnostjo in s tako zbranim duhom, kaker bi s telesnimi očmi gledal Jezusa v najsvetejšem zakramentu.

Tudi mašnike kot božje služabnike je zelo spoštoval. Govoril je z njimi le s vklonjenim kolenom ali pripognjeno. Spoštljivo jim je poljubljal roke in jih prosil blagoslova.

Keder koli je bil v cerkvi pri sv. maši ali keder je molil, je bil z obličjem vedno obrnjen proti tabernakeljnu, ker je njegovo serce hrepenelo tje, kjer je bil njegov zaklad.

Da bi tudi druge skrivnosti sv. vere nad vse dostojno obhajal, se je pripravljaj na take praznike s postom, molitvijo in drugimi spokornimi deli.

Posebno je skerbel, da se vdeleži, koliker mogoče mnogo odpustkov. K temu je epominjal tudi druge. Zato je kaker drag zaklad hranil rožne vence in druge reči, ki so bili blagoslovljeni za odpustke in tudi druge spodbujal k temu.

Terdno je bilo tudi upanje, ki je iz njegovega serca pregnalo vsako maloserčnost in dvojljivost. Zato je bilo njegovo serce tudi popolnoma ločeno od vsega posvetnega. Mogel je reči se sv. Pavlom, da mu je vse posvetno bogastvo, kakor blato. Zato pa ni le vsega zapustil, ampak, kar je glavna reč, tudi želje in hrepenenje po vsem posvetnem je zaterl v svojem serci.

Njegovo terdno upanje mu je delalo sladke in prijetne vse težave, vse ostroti življenja in zopernosti tega sveta. Če se je v časih zdelo kaj dvojljivo, težavno ali celo nemogoče, ni se zmenil za to; marveč je zaupal terdno na Boga in ni prav nič dvojil, da bo vže Bog vse prav obrnil. To njegovo terdno zaupanje so imeli neketeri celo za prederznost.

Samostan v Viljaregali je pogostokrat terpel veliko pomanjkanje vode. Gvardijan se je hotel te nadloge znebiti; zato sklene napraviti vodnjak. V ta namen naroči delavcev in oskerbi potrebnih reči. Preden prične z delom, vpraša še zvedence za svet; ti mu pa naravnost rekó, da tukaj ne pridejo do vode; tudi potrebnih reči ni dovolj pripravljenih. Predstojnik je hotel vže delo vstaviti. Preden to stori, praša še pobožnega Paškalja za svet. Ta pa terdno upa, da jim bo Bog pomagal v tej zadregi. To upanje hoče tudi v predstojniku obuditi; zato mu reče: „Oče, le dajte dalje kopati in zaupajte na Boga; vode boste dovolj dobili; tudi potrebnih reči ne bo zmanjkalo.“ Na to veli predstojnik dalje kopati. In res, kmalu pridejo do hladne vode. Od zdaj je imel samostan vedno dovolj vode. Tudi potrebnih reči za vodnjak je bilo dovolj. Vsi se temu čudijo in se zahvalijo za to veliko dobroto Bogu.

V nekem suhem in nerodovitnem letu je bilo v onem kraju, kjer je takrat živel Paškalj, veliko pomanjkanje in lakota. Vedno so hodili vbogi v samostan kruha prosit. Paškalj je bil vratar v samostanu; dal je vbozim, kar je le kje dobil. Brat, ki je za samostan nabiral kruh, ga zavoljo te radodarnosti zaverne, češ, naj ravna s kruhom bolj varčno, da samostan sam ne bo pomanjkanja terpel. Paškalj se pa za te bešede ne zmeni; terdno zaupajoč na Boga reče: „Ljubi brat, le zaupajmo na Boga! Bodi prepričan, da nas ne bo zapustil in nam nič ne bo manjkalo. Z enim samim koščkom kruha, ki ga iz ljubezni do Boga vbozemu damo, si odpremo dvojna vrata: ljubezni in vsmiljenja; skozi ta nam božja roka vse zopet stotero poverne.“

Če se je tudi služabnik božji deržal ves čas svojega življenja za največega grešnika in imel vedno velik strah pred ostro božjo sodbo, je bilo vendar njegovo zaupanje na Boga v njegovi zadnji boleznii tako veliko, da je z neizrekljivo gotovostjo upal srečno večnost ter z veseljem in radostjo pričakoval zadnje ure, ki ga združi z Bogom, na katerega je vedno stavil svoje zaupanje.

Svetniki, zveličani, častitljivi in neketeri božji služabniki vseh redov sv. Franciška v mesecu majniku.

1. Leta 1278 je vmerl v Saragosi na Španskem božji služabnik Lupus Agnus (Volk-jagnje), maroški škof.

2. V Kodonju v Lombardiji je vmerla leta 1672 božja služabnica Franciška Albinii, devica iz tretjega reda. V obleki uršulinke je živela v očetovi hiši in 40 let je goreče Boga prosila, da bi mogla stopiti v kak samostan tretjerednic. V Kodonju so sezidali tak samostan in ona je bila prva sprejeta in prva tudi v pobežnem življenju; natanko je spolnjevala sveto vodilo; zatajevala je svoje telo in se spovednikovim dovoljenjem je skoraj vsak dan pristopila k svetemu obhajilu.

3. Častitljiva Ivana od Križa, devica tretjega reda je vmerla v Kuevasu (Cuevas) na Španskem leta 1534. Ko so jo v 14. letu silili, da bi se omožila, je skrivaj zbežala in po velikih zadržkih je stopila v samostan tretjerednic, kjer je pomnožila svojo prejšnjo pobožnost, ljubila je zatajevanje, molčečnost in posebno pokorščino; opravljala je naj bolj nizka dela; ker je posebao ljubila križ, si je dala priimek od Križa. Varovala je bolnike se vso ljubeznijo; v poterpežljivosti se je urila, ko je opravljala službo vratarice; 17 let je bila predstojnica. Mej delom je bila večkrat zamaknjena; Jezus ji je podelil svoje petere rane in bolečine ternjeve krone. Vmerla je 53 let stara; v Rimu so zopet začeli preiskavati njeno svetost in čudeže.

4. Okoli leta 1540 je vmerl na Španskem božji služabnik Bernardin iz Kastroverda, zelo spokoren franciškan, ki ni vžival ne mesa, ne vina in je v molitvi preživel cele noči in dneve, in se uril v vseh čednostih do smerti.

Zveličani Jernej iz Milana, mašnik iz pervega reda sv. Frančiška, je bil rojen od plemenitih starišev v 14. stoletju. Hrepeneč po popolnosti je stopil v frančiškanski red, kjer so se svetile mej drugimi posebno te le njegove čednosti, čistost serca, terduo zaupanje v Boga in serafinsko vboštvo. Vmerl je leta 1485 v sluhu svetosti; njegovo nepretergano češčenje je potrdil sedanji papež Leon XIII leta 1890.

5. Sveta Justa iz Zangerhava (Sangerhausen), vdova iz tretjega reda, je bila hči plemenitih starišev in pobožno izrejena. Ker je spoznala to za božjo voljo, je stopila v zakonski stan. Po moževi smerti pa je spravila svoje otroke v samostane in razdelila svoje premoženje mej vboge; potem je posnemala v tretjem redu sveto Elizabeto, posebno v vboštvo. Od hiše do hiše je prosila za se, za slepe in kruljeve; tudi je iskala po vaseh bolne in gobove, katerim je stregla. Vmerla je leta 1264. in zmirom so jo čistili kaker sveto patrono Pruskega.

V Insbruku je vmerl leta 1618 božji služabik p. Avguštin André, zelo pobožen in goreč provincijalj frančiškanov.

6. Leta 1506. je vmerl v Napolju božji služabnik Venancij iz Fabrijana, spremljevavec sv. Jakoba iz Marke, ki ga je posebno ljubil zavoljo njegove pobožnosti, pokorščine in ljubezni do Boga. Vmerl je 72 let star.

7. Na Korziki je vmerl leta 1460. božji služabnik Janez iz Taljakoca, ki je spremljeval svetega Janeza Kapistrana po Nemškem, Ogerskem, do Belega grada; papeži so ga večkrat poslali kaker apostoljskega komisarja na Nemško, Ogersko, Poljsko in Češko.

8. Leta 1418. je vmerl v Lučeri na Laškem božji služabnik Janez iz Stronkona, ki je bil goreč, natančen, ponižen in ljubezniv redovnik in prav dober pridigar. Razširjeval je zelo oestro spolnjevanje svetega vodila, katero je vpeljal Pavel Trinči.

9. Častitljivi Simon Filipović, frančiškan, je vmerl na ta dan leta 1802 v Ripatranzonu na Laškem. Rojen je bil v Bosni leta 1732; leta 1752 je stopil v frančiškanski red in je bil leta 1758 v mašnika posvečen. Z blagoslovom papeža Klemena XIII je začel svojo duhovno službo kaker župnik. Zelo se je zatajeval, samoto ljubil, svoje počutke je zelo varoval in natanko spolnoval sveto vodilo. Ko je bil 50 let star, je želel samo za Boga živeti in zato je šel na Laško v samostan v Ripatranzone. Tam

je zelo spokorno živel, bodeče spokorne pasove nosil, večkrat na dan se bičal, ojstro se postil. Skoraj zmirom je imel v roki rožni venec. Goreče je premišljeval Kristusovo terpljenje in častil presveto Rešnje Telo. Zavoljo čudežev, ki so se godili po njegovi smerti, se obravnava njegova prištetev mej zveličane.

10. Leta 1540. je vmerl v Mehiki (Mexico) božji služabnik Janez iz Granáde, ki je bil goreč frančiškan in je vboštvo posebno ljubil.

11. Zveličani Benedikt iz Urbina, sin plemenitih starišev, je bil rojen v Urbinu leta 1560. Ko je postal doktor, je stopil v kapucinski red. Bi je goreč pridigar; 4 leta je spreobračal krivoverce sè sv. Lorencem Brindiškim na Češkem in Nemškem, potem pa na Laškem. Posebno je ljubil ponižnost, vboštvo in pokorščino; postil se je tako ojstro, da brez čudeža ne bi bil mogel živeti. Častil je posebno Kristusovo terpljenje. Vmerl je 30. aprilja 1625, 65 let star. Papež Pij IX. ga je prištel mej zveličane.

Častitljivi Ignacij iz Lakoni, (Laconi) lajik kapucinskega reda, je vmerl v Kaljari na Sardiniji leta 1781; njegove junaške čednosti in čudeže preiskuje sveta cerkev, da bi ga prištela mej zveličane.

12. Častitljivi Anton Sandreani, minorit, je vmerl leta 1752. Preiskava zastran prištetev mej zveličane se je začela.

V Napolju je vmerla leta 1877 pobožna božja služabnica sestra Kolumba Kopijela (Coppiella) iz tretjega reda, v sluhu svetosti. Njeno svetost so začeli preiskavati napoljski nadškof vže leta 1880.

13. Sveti Peter Regalat je bil rojen od plemenitih in pobožnih starišev na Španskem. Že kot deček je sveto in spokorno živel; 13 let star je stopil v frančiškanski red, in v 14. letu je napravil obljube, kar je bilo takrat dovoljeno. Dasiravno je bil še tako mlad, se je vender uril v vseh čednostih popolnega redovnika, posebno pa v ponižnosti; zelo je deržal molčečnost, malo je spal, večkrat na goli zemlji; živel je navadno ob kruhu in vodi, bos je hodil in nosil obnošeno obleko; deržal je v letu 9 štiridesetdanskih postov sv. Frančiška. Posebno je ljubil in razširjeval sveto redovno vboštvo. Vmerl je 31. marcija 1456. v 66. letu svoje starosti na Španskem. Papež Inocencij XI. ga prištel mej zveličane, Benedikt XIV. pa mej svetnike in podelil

popolni odpustek vsem, ki ta dan obišejo kako frančiškansko cerkev in v nji nekoliko molijo po namenu sv. očeta. (23. aprila 1746.)

14. Zveličani Frančišek iz Fabrijana je bil sin zdravnika Venimbene, in ko je njegova mati obljubo napravila, da ga bo peljala h grobu sv. Frančiška, je bil ozdravljen; 16 let star je stopil v frančiškanski red in je bil goreč pridigar zavoljo visoke učenosti in svetosti. Živel je navadno ob kruhu in vodi, dolgo se bičal, ostali čas pa porabil za molitev in pripravljanje za sveto mašo. Vmerl je 22. aprila 1322, star 71 let. Papež Pij VI. je poterdil njegovo češčenje.

15. Zveličani Benvenuto iz Rekanati, frančiškanski lajik, je že kot mladenič sveto živel in ko je stopil v redovni stan je sveto življenje nadaljeval. Ljubil je nizka samostanska dela; ostali čas je bil pa v cerkvi pred sv. Rešnjim Telesom, kjer se je bil enkrat iz zamaknjenja še le takrat zbudil, ko je bil čas obeda. Prestrašen je tekel v kuhinjo, bil je namreč samostanski kuhar, pa kako se je zavzel, ko je zagledal angelja v mladeniški podobi, pri ognjišču, ki je namesti njega kuhal. Vmerl je v sluhu svetosti 5. maja 1289, in papež Pij VII. je poterdil njegovo nepretergano češčenje.

16. Leta 1472. je vmerl na Francoskem božji služabnik Janez Fokald, ki je zapustil plemstvo in svetno čast in slavo in stopil v frančiškanski red. 26 let je bil predstojnik v nekem novem samostanu; poln čednosti in zasluženja se je preselil v večnost, ko je preživel 47 let v redovnem stanu.

17. Sveti Paškali Bajlon, na Španskem doma, je bil pastir. Zavoljo njegovega svetega življenja ga je hotel neki bogat gospod za svojega sinu vzeti, sveti Paškali si je pa rajši zbral vboštvo sv. Frančiška in stopil v frančiškanski red, kjer je ne navadno hitro rasel v redovni popolnosti. Imel se je za naj bolj zaničljivega; njegova hrana je bila samo kruh in voda; bičal se je večkrat in hudo, spal je na golih tleh ali pa na dilji. Posebno je častil presveto Rešnje Telo in brezmadežno spočetje Matere božje. Od polnoči do jutra je molil ter je zajemal ođ tođ visoko učenost. Ko so ga poslali na Francosko mej krivoverce, ki so tajili resnično Jezusovo pričujočnost v presv. Rešnjem Telesu, je oba verska členu očitno zagovarjal in želel zanja vmreti. Mnogo grešnikov je spreobernal. Vmerl je v 52. letu svoje sta-

rosti leta 1592. v veliki svetosti. Mej zveličane ga je prištel papež Pavel V.; mej svetnike pa Aleksander VIII., ki je 9. septembra 1690 za njegov god podelil popolni odpustek frančiškanskim cerkvam za vse verne.

Leta 1476. je vmerl na Laškem božji služabnik Marijan iz Sijene, goreč redovnik, pridigar in misijonar mej Sloveni, kamerga je poslal papež Pij II.

18. Sveti Feliks iz Kantalicija na Laškem, je bil kot deček pastir, potem kmét, pa pobožen in nedolžen; stopil je v kapucinski red, kjer je pomnožil svojo prejšnjo spokornost in molitev, in že v novicijatu je bil ogledalo popolnosti. Zelo natančno je spolnjeval obljubo pokorščine, vboštva in svete čistosti. Zmirom je krotil svoje oči in zatajeval svoje telo s postom in bičanjem. Cele noči je večkrat prečul v molitvi in zamaknjenju. Mati božja mu je dala v naročje dete Jezusa kaker sv. Antonu Padovanskemu. Vmerl je 1587. Papež Urban VIII ga je prištel mej zveličane, Klemen XI. pa mej svetnike. Ta dan je popolni odpustek v kapucinskih cerkvah.

19. Sveti Ivo, mašnik iz tretjega reda, je bil rojen na Francoskem 1253. Njegovi plemeniti stariši so ga pobožno izredili in kot učenec se je pridno učil in sveto živel. Tako je bil učen, da ga je izvolil njegov škof za sodnika v cerkvenih rečeh. Ker je ljubil vboštvo in samoto, je pustil to službo in se odpravil na svojo faro, kjer je živel samo za zveličanje njemu izročeni duš. Vbogo je bil oblečen, nosil je spokorni pas, ob zapovedanih postnih dnevih se je postil ob kruhu in vodi, deržal je pa še druge poste. Spal je malo na golih tleh. Molitvi in premišljevanju je bil tako vdan, da je večkrat pozabil jesti in spati; kakšenkrat ni ves teden jedel, kar se mu pa ni prav nič poznalo na obrazu. Posebno je bil gostoljuben. Vboge je tako ljubil, kaker da ne bi mogel živeti brez njih. Iz ljubezni do vboštva je že prej stopil v tretji red. Vmerl je v 50. letu svoje starosti 1303. Papež Klemen VI. ga je prištel mej svetnike leta 1347.

Leta 1740. je vmerl na Toskanskem častitljivi p. Teofilj iz Korta, frančiškan, ki si je pridobil vse čednosti v junaški meri in zato so že začeli preiskavo zaradi njegove prišteteve mej zveličane.

V Rimu v Aračeli je vmerl leta 1754. častitljivi p. Filip iz

Veletri; njegove junaške čednosti in čudeže so začeli preiskavati, da bi ga prišteli mej zveličane.

20. Sveti Bernardin iz Sijene je bil rojen leta 1330. od plemenitih starišev Albizeska. Že mlad je rad molil, se postil, Mater božjo častil in bližnjemu pomagal; poznej je kužnim streigel v bolnišnici. Kot frančiškan je se vso gorečnostjo na pridižnicah širil pobožnost do presladkega Imena Jezus in oživljal mlačno in že sprideno življenje vernih, za to so mu ponudili tri škofje, pa iz ponižnosti ni hotel obene sprejeti. V 66. letu je vmerl, leta 1446, in 6 let po njegovi smerti ga je papež Nikolaj V. mej svetnike prištel; Sikst V. pa je podelil za ta dan frančiškanskim cerkvam popolni odpustek (28. sept. 1585). V naših časih prosijo, da bi ga prišteli mej cerkvene učenike.

21. Božji služabnik Cezar Aleksander Skalja Varuka, tretjerednik, je bil poslanec pri papežu in drugih kraljih, potem je pa živel kot tretjerednik pri frančiškanih in je vmerl v sluhu svetosti v Antverpnu leta 1641.

22. Zveličani Janez Férest (Forest), marternik iz pervega reda sv. Frančiška, je bil sloveč bogoslovec in spovednik angleške kraljice Katarine, žene Henrika VIII. Zavoljo svete vere ga je vkazal razkolniški kralj zapreti. Skoraj 5 let so ga imeli zapertega; potem so ga pa obesili in pod njim ogenj napravili, da bi se počasi spekel. Ko je zagledal viselice in germado, je vesel zavpil: „Ne ogenj, ne viselice in obena bolečina me ne bo ločila od tebe, o Gospod!“ Po dolgem terpljenju so pale viselice ž njim v ogenj, kjer je zgorel za Boga v 70. letu svoje starosti leta 1537; njegovo češčenje je poterdil sedanji papež Leon XIII.

Zveličana Humilijana, vdova iz tretjega reda, se je v 16. letu omožila iz pokorščine do svojih starišev. Pet let svojega zakonskega življenja je morala veliko preterpeti od svojega moža; povračevala mu je pa s krotkostjo, poterpežljivostjo in ljubeznijo, posebno v njegovi bolezni. Po smerti njenega moža se nikaker ni hotela drugič možititi, vernila se je v očetovo hišo in si zbrala star stolp za stanovanje in v tretji red je stopila. Po krivici so ji vzeli premoženje; oče, sorodniki in tudi dekla so ž njo gerdo ravnali. Bog ji je poslal za poskušnjo še dolgo bolezen, kar je pa vse rada poterpela, Boga za to hvalila in še pokoro delala. Veliko vsmiljenje je imela z vbogimi. Za nje

je šla prosit, dasi ravno je bila plemenita gospa. Vodo je spremenila v vino in olje. Svojo mervto hčer je h življenju obudila. Vmerla je v svojem 27. letu. 19. majnika 1246. Njeno ne-pretergano češčenje je poterdil papež Inocencij XII.

23. Zveličani Krišpin iz Viterba, kapucinski lajik, je bil pravi duhovni sin sv. Frančiška. Že kot otroka so ga imenovali malega svetnika. Kaker redovnika so ga vsi občudovali zavoljo njegove popolnosti. Hodil je bos in gologlav; njegova postelja je bila dilja; ali veči del noči je prebedel pred velikim oltarjem. Svoje telo je zatajeval s postom, čujenjem šibanjem in spokornim pasom. Sveto čistost je ohranil do smerti neoskrunjeno. Njegovo vboštvo in pokorščina se je posebno svetila. Vmerl je 82 let star 19. maja 1750 v Rimu. Papež Pij VII. ga je prištel mej zveličane 1806.

24. Zveličani Gerard Amisi (Amicy) iz Lunela, je žepetlen deček prejel obleko tretjega reda. Svoja mlada leta je preživel v molitvi, pokori in v delih vsmiljenja. V 18. letu je zbežal sè svojim mlajšim bratom v neko pušćavo, kjer sta preživela dve leti v molitvi, premišljevanju in pokori. Potem sta šla v Rim in čez 2 leti sta se napravila v Sveto deželó. Ali na poti je vmerl zveličani Gerard leta 1299. Papeža Benedikt XIV. in Pij VI. sta dovolila neketerim škofijam, da smejo obhajati njegov spomin. On je patron zoper božjast.

Častitljiva Marija od Jezusa je vmerla ta dan 1665 v Agrédi na Španskem. Bila je opatica nun svete Klare in polna junaških čednosti in posebnih milosti. Zavoljo bukev „skrivnostno božje mesto“, ketere je spisala, se je pretergala preiskava, da bi ji dali čast zveličanih; zdaj se pa zopet nadaljuje.

25. Na ta dan leta 1230. so prenesli telo sv. Frančiška iz cerkve sv. Jurija v novo njemu na čast sezidano cerkev.

26. V Koštantinopolju je vmerl okoli leta 1240. božji služabnik Janez, Brienski grof, poznej, jeruzalemski kralj, nato carigrabski cesar in potem po božji naredbi vbog frančiškan.

27. Okoli leta 1583 je vmerl v Rimu božji služabnik Frančišek iz Milana, pobožen in ponižen kapucin, čiger telo je bilo tri leta po njegovi smerti še celo.

28. Na Toskanskem je vmerl okoli leta 1490 božji služabnik Viucencij iz Francoskega, ki je goreče skerbel za natančno spolnjevanje svetega vodila.

29. Zveličani Janez iz Prada, učen frančiškan, je bil v Afriki goreč misijonar, ki je za sveto vero svojo kri pretil. Muhamedanci so ga dvakrat skoraj do smerti bičali, potem se sabljami razmesarili in na pol mertvega v ogenj vergli, kjer je zgorel 24. maja leta 1631. Papež Benedikt XIII. ga je prištel mej zveličane.

Zveličani Harkulan iz Pijegara, je bil sloveč pridigar. Živel je zelo oestro, neprenehoma se je postil, molil in premišljeval in ljubeznivo je kužnim stregel. Vmerl je okoli leta 1451; pet let po njegovi smerti je bilo njegovo telo še celo. Pij IX. ga je prištel mej zveličane 1860.

30. Sveti Ferdinand III. španski kralj, tretjerednik, ki je se vso gorečnostjo razširjeval sveto vero in zatiral muhamedanstvo po Španskem. Vmerl je v 53. letu svoje starosti 1252. Klemen X. ga je prištel mej svetnike. Njegovo telo je še celo.

31. Zveličani Gerard iz Vilemagne, je v 12. letu zgubil stariše. Potem je šel dvakrat v sveto deželo se vojskovat zoper nevernike. V Jeruzalemu je bil sprejet v viteški red. Se vso ljubeznivo je stregel bolnikom in romarjem. Da bi njegova svetost skrita ostala, se je vernil z dovoljenjem na Laško, kjer ga je sam sv. Frančišek sprejel v tretji red. V svoji hiši je živel kaker puščavnik v molitvi, premišljevanju, skoraj vednem postu in dobrih delih do bližnjega. Za bolne in vboge je milostinjo prosil. Vmerl je leta 1242. in papež Gregor XVI. je poterdil njegovo 600 letno češčenje leta 1833.

Zveličani Feliks iz Nikozije, kapucinski lajik, je bil živo ogledalo ponižnosti in redovne pokorščine. Vmerl je v Nikoziji v Siciliji leta 1587 v sluhu svetosti, sedanji papež Leon XIII. ga je prištel mej zveličane, kar so slovesno obhajali v kapucinski cerkvah.

P. A. F.

S v. M a r t i n.

XV.) Ozdravi v mirajočo deklico.

V Treveru je terla neko deklico huda protinska bolezen (paralysis) tako, da že dolgo časa ni mogla rabiti udov za nobeno opravilo; vsi so ji bili čisto odmerli; komaj je pojemala s

tanko sapico. Žalostni so pričakovali sorodniki bližnje smerti; kar se zvé, da je prišel v mesto Martin. Ko to oče sliši, teče hitro v eni sapi, da bi prosil za hčerko. Ali Martin je bil že odešel v cerkev. Tam vpričo ljudstva in mnogih drugih škofov mu starac jokaje objame kolena, in prosi: „Moja hči vmira za strašno boleznijo in huje kaker smert je to, da živi le še na duši, truplo je že odmerlo; prosim, pridi k njej in blagoslovi jo, zaupam, da bo po tebi dobila zdravje nazaj“. Martin osupnjen stermi, se vmakne in reče: „Oče, vi se motite, to ni v moji moči, jaz nisem vreden, da bi Gospod po meni čudež storil“. Mož še bolj joka in prosi, naj vsaj pogledat pride mertvo. Na zadnje ga škofje primorajo — in gre v hišo deklice. Velika množica je stala pred vratmi in čakala, kaj bo služabnik božji počel. In on se najpervo, kaker navadno pri takih okoliščinah, verže na tla in moli; potem vstane, gleda bolnico in reče, naj mu dajo olja. On olje blagoslovi, vlije svete tekočine deklici v usta — in precej dobi glas. Potem so se začeli počasi vsi udje oživljati, kaker se jih je on doteknil in ko so se ji okrepčale noge, vstane v pričo ljudstva

XVI) Tetradijevega hlapca reši hudiča.

Ob istem času je hudič obsedei hlapca nekega Tetradija. bivšega konsula, in ga je britko martral. Martin prošen, naj bi roke nanj položil, vkaže, naj mu ga pripeljejo; toda hudi duh se ni dal na noben način spraviti iz hiše; divjal je in škripal sè zobmi zoper vse, ki so se mu bližali. Nato je Tetradij na kolenih prosil blaženega moža, da bi on sam prišel v hišo, kjer je bil obsedeni. Ali Martin odreče, ker nemore iti v hišo posvetnega človeka in pagana — Tetradij je bil namreč takrat še v neverški zmoti. — Obljubi mu torej, da bo postal kristijan, ako mu bo iz hlapca hudiča pregnal. Martin položi torej roke na hlapca in izžene hudega duha. Ko to vidi Tetradij, veruje v Jezusa, postane katehumen, in kmalu je bil kerščen; zato je bil zmirom sè serčno ljubeznijo vdan Martinu ko svojemu rešitelju.

XVII.) Iz hišnega gospodarja požene hudega duha.

Okoli istega časa gre ravno v tem mestu v hišo nekega gospodarja, pa obstane na pragu, rekoč, da vidi v hiši strašno velikega hudiča. Ko mu vkaže, naj gre iz hiše, napade gospoda-

rja, ki je bil v notranji izbi. Vbožec začne se zobmi škripati in grizti vsakega, kedor se mu je bližal. Naenkrat je bila hiša vsa narobe, družina zmotena, ljudje so bežali. Martin stopi pred besnega in mu vkaže, naj stoji pri miru. Ali ko škriplje se zobmi in zija, da bi ga vgriznil, mu vtakne Martin perste v usta, z besedami: „Te-le požri, če imaš kaj oblasti“. — Kaker bi mu bil razbeljeno železo v goltanec vteknil, zine tedaj široko in se ne dotakne perstov blaženega moža. In ko je bil prisiljen s kaznimi in martrami bežati iz obsedenega telesa in ni smel iti skozi usta, je šel iz trupla s trebušnim izlivom zapustivši nagnusne sledove.

XVIII.) Kako je hudič preklical laž.

Mejtem se je bila po mestu razširila govorica in je vzburla ljudstvo, da bodo divjaki mesto napadli. Martin veli pripeljati nekega obsedenca in mu vkaže, naj po pravici pove, če je ta govorica resnična. Potem ta prizna, da je bilo deset hudičev ž njim, in ti so raznesli mej ljudstvom tisto govorico s tem namenom, da bi vsaj te strah Martina popodil iz mesta; divjaki pa še nemislijo o napadu. — In ker je to nečisti duh povedal očitno v sredi cerkve, je bilo mesto rešeno strahú in zmešnjave.

XIX.) Martin očisti gobovega.

V Parizu pa, ko je šel Martin skozi vrata z veliko množico, vidi gobovega z groznim obrazom ter ga vpričo stermeče množice poljubi in blagoslovi in — precej je bil očiščen. Drugi dan pride v cerkev gladke svitle kože, ter se zahvali za zdravje, ki ga je zadobil.

Ne sme se zamolčati tudi to, da so niti njegove obleke, in spokornega pasu čudovito pomagale bolnikom; okoli perstov ovite ali na vrat položene so pogostoma pregnale bolezni od bolnikov.

XX.) Ozdravi merzlično.

Neki Arborij pa, bivši prefekt (načelnik), mož vernega in svetega serca, je tako naredil. Ko je njegova hči imela hudo merzlico, ki jo je vsak četerti dan tresla, je pismo Martinovo, ki mu je bilo ravno prineseno, deklici v nedrije vteknil, ko jo je vročina naj bolj kuhala, in v trenutku se je merzlica vstavila. To je Arborija tako genilo, da je hčerko precej Bogu obljubil in

vedni čistosti odločil. Odpravil se je k Martinu ter mu peljal dekle kot očitno pričo njegovih čudežev, ozdravljeno, dasi ni bil poleg, in ni terpel, da bi bil kedo drugi kaker Martin obleko devištva nanjo položil ter jo Bogu posvetil.

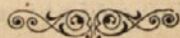
XXI.) Martin ozdravi Pavlinu bolno oko.

Pavlina, ki je imel biti pozneje mož velikega zgloda, je bilo začelo oko zelo boleti in vže mu je punčico precej debel oblačec pokrival. Martin se mu je s penzeljčkom doteknil očesa ter mu je vstavil vso bolečino in prejšnje zdravje povernil.

XXII.) Njega pobitega ozdravi angelj.

Ko se je pa on po nekem naključju zvernil sè zgornjice ter je padajoč po nalomljenih stopnjicah mnogo ran dobil, da je potem na pol mertev ležal v celici in nezmerne bolečine terpel, se mu je prikazal po noči angelj, ki mu je izpral rane in mu sè zdravilnim mazilom namazal otiske pobitega telesa in drugi dan je bil tako zdrav, kaker se mu ne bi bilo nigdar nič zgodilo.

Ali dolgo bi bilo praviti vsako reč posebej; dovolj bodi to malo izmej množega, in zadostuj, da v vzvišenih rečeh ne pritergujemo resnice in se v mnogih ognemo naveličanju.

Naš nizki dom.

V štirinajstem stoletju je živel neki čuden svetnik, Jakopon Tudertinski po imenu (Giacopone da Todi). V mladosti je bil popolnoma posveten in čistilakomen. Postal je pravdarski doktor in ta posel je po svoje kaj izverstno razumel. Poročil se je z neko krasno devojko, katero je zelo ljubil. Ona je bila jako pobožna žena, ali da njega ne razžali, se je po zunanje lepo oblačila. Meščanje napravijo neko veselico, pri kateri je bil za gospe napravljen oder. Mej zabavo se ta oder zruši in tudi Jakopovo (tako se je takrat še imenoval) gospo je sterlo. Mož hitro priskoči, da jo potegne iz podertije. Da bi laglje dihala, ji hoče kar očitno odpeti persa; ali ona se vmirajoča tiho brani z roko; tedaj jo nese v stran, in ko jo odpne, opazi spokorno obleko na njej, kar ga zelo pretrese. Na to ona vmerje — in

Jakop tudi, t. j., on odmerje svetu, razdeli svoj imetek in vstopi v tretji red sv. Frančiška. Poznej je vstopil v prvi red, v katerem je tudi sveto vmerl.

Pojdimo pa zdaj k stvari, ki jo napoveduje naslov tega spiska. Jakopon je pokazal namreč negdaj svojemu sosedu njegov pravi dom. V začetku svojega spreobrnjenja, dokler je še mej svetom bil, se je ponašal Jakop tako, da so mislili, da je iz uma, zavoljo velike nesreče sè ženo. Otroci so se z njim norčevali in ga porogljivo imenovali: „Jakopone“. On je znal tako samo svet preslepiti, da se je bolj v ponižnosti vadir — ker je prej preveč po časti hlepel. Ali njegovi odgovori v tej navidezni norosti niso bili prazni. — Nekega dne kupi neki meščan na tergu dvoje kokoši ter jih da Jakoponu, da naj mu jih nese domov, opozorivši ga, naj ne dela kakih norosti z njimi. „Le brez skerbi bodi“ — odgovori Jakopon — „kokoši odnesem na tvoj dom.“ — On sprejme kokoši in krene z njimi naravnost proti neki cerkvi, v kateri je bila grobnica imenovanega meščana; — odvdigne kamenito ploščo nad grobom, spusti noter kokoši, zapre in se verne na terg. Mej tem pride meščan domov in vpraša ženo po kokoših — ali ona ni videla ne Jakopona ne kokoši. Mož se verne na terg, poišče Jakopona, vpraša ga osorno, kam je djal kokoši, „saj sem ti rekel, da mi ne delaj norčij.“ Jakopon ga čudno pogleda ter mu odgovori, da je kokoši resnično domov odnesel. Veli mu iti z njim, da ga o resnici prepriča in pelje ga naravnost h grobnici, odpre grob in reče: „Priatelj, ali ni to tvoj dom? Vidiš, če si imel pravico jeziti se nad menoj?“ Meščan kar obmolkne — vzame kokoši in poln dobrih, a resnih misli se verne domov. Gotovo je tedaj drugače sodil norega Jakopona, ker je dobil dober nauk od njega. Premišljal je namreč, da mu je Jakopon res pravi dom pokazal po besedah psalmistovih: „Njih grobi pa so njih hiše na večno“. (Psal. 48. 12.) — in kar pravi Job: „Vem da me boš smerti izdal, kjer je vsakemu živemu hiša pripravljena.“ (Job 30, 23).

Premišljevanje tega našega pravega doma je res pripravno obuditi tudi v nas kaj resne misli. — Ljudje si zidajo krasna poslopja in vgodna bivališča — ali vsako ima en pogršek — bi rekel pobožni Tomaž Kempčan, in to so vrata v poslopju, skozi katera nas bodo enkrat vun nesli. — Najbolji zidar je grobar sè svojim priprostim orodjem — z lopato. Njegovo delo se

ne podere tako hitro; — še le na sodnji dan, ko bođe trobenta zadonela, se bodo zrušile te male hišice. Vender kako so krasno olepšani ti ozki naši domovi! Lepšajo jih križi. — Ta tako priprosta znamenja, kako hitro in vender tolažljivo govorijo vernemu kristjanu — koliko upa mu obujajo v sercu! Ali prav ostro govorijo tudi grešniku, spominjaje ga na strašno sodbo — ker se bo križ pokazal na nebu, ko bo prišel sodit Kristus žive in mertve. Neverneži in dvojljivci pravijo včas: „Kedo zna, ali je kaj onkraj groba?“ In zastonj čakajo, da bi jim mertvi prišli povedat. — Verni kristijan pa ne dvoji, on je o resnici prepričan, — da v tem malem grobu ni tudi duša zakopana, da čaka onstran groba, dokler se zopet s telesom združi.

In ta tako ozka prebivališča, kako pogostoma se odpirajo! Koliko jih otide vsaki dan domov! Kako različna je pa tudi ta njih zadnja pot! Stopiva, dragi bravec, tja mej grobove. Glej, neki velik sprevod se bliža — mertvega vozijo. Okolo voza je nekaj — skoro bi rekel našemljenih ljudi — brez vsega sočutja. Pa kaj bodo čutili, saj so najeti — to je njih rokodelstvo. Od spred gre duhovni — če ne, bi nekaj manjkalo -- od zad pa več spremljevalcev — a večinoma prav hladnokervno — pobožnosti vidiš kaj malo. Voz je pa ves z venci zakrit in ali jih je pokojnik zaslužil — na to se ne gleda. — Kako je to merzlo in žalostno!

Poglejva pa še drugi pogreb; ta je ves drugačen. Mertvega neso lepo pogerjenega z mertvaškim pertom ne z venci — pač pa lahko opaziš neke druge vence, „rožne vence“, ketere pobožni spremljevalci molijo. Kako je to spodbudljivo, zlasti, ako je bil pokojnik v kaki bratovščini ali v tretjem redu, ker ga tudi redovni bratje in sestre spremljajo in molijo zanj! — — —

Čas je, dragi bravec, da se verneva s pokopališča, iz mej grobov, na naš začasni dom. Ali ne pozabiva reči „Naj počivajo v miru“!

Za spomin pa si zapomniva, kar je tam-le na onem grobu zapisano:

„Gdo si ti, ki zreš moj nizki dom?

Kar si ti, to tudi jaz sem bil;

Kar sem jaz, ti tudi kmalu boš.

To pomisli in pojdi z Bogom!“

Kerščanskim poslom.

IV. Dolžnosti poslov do samih sebe.

10. Opočitje.

1. Opočiti si, je vsakemu dovoljeno, časih tudi potrebno. Telo in duh se vtrudita, potrebujeta olajšanja, razpreženja. Kasijan pripoveduje: „Sv. Janez je dobil v dar živo jerebico. Živalica je bila krotka, in Janez si je delal z njo vedrilo. To vidi lovec, ter praša, kako se more tako svet mož kratkočasiti na tak način. Svetnik odverne: „Imaš ti lok zmirom napet?“ „Nimam, sicer izgubi prožnost“. „Vidiš“, pravi apostolj, „zdaj tudi jaz vedrim svojega duha, da ne onemore.“ Orel leti više od vsakega drugega tiča, in vender sede na zemljo, da si opočitje. Tako treba razpreči tudi človeškega duha, da se more tim više zdigniti.

2. Posli potrebujejo opočitja; privoščiti jim ga je iz celega serca. Ne glede na to, da se ob nedeljah nepotrebna dela nakladati ne smejo, je tudi šega, da se jim popoldne da nekaj časa počitka, in ta čas imajo res porabiti v počivanje. A kakšno bodi to opočitje?

3. Opočitje ne sme biti ni g d a r g r e š n o. Grehi, v nedeljo storjeni, so še enkrat težji. — Sin starega kralja je bil nekedar povabljen na veselico. Veselica je imela biti v družbi, ki ni bila najboljša. Kraljevič prosi očeta, naj mu dovoli, da se vdeleži veselice. Kralj pa mu resno odgovori: „Pomisli, da si kraljev sin“. — Mi kristijani smo otroci velikega kralja. Na to mislimo tudi pri svojem veseljenju. Po stari dobri šegi porabijo posli popoldanski prosti čas v to, da gredo vun sprehajati se, da obiskujejo znance in rodovince, da gredo h kerščanskemu nauku ali pa h pridigi.

4. Od te dobre stare šege so posli mnogotero odstopili. To je poslom škoda in poguba. Neketeri ob nedeljah popoldne ne hodijo v cerkev. Drugi skočijo pač v cerkev, pa ne slišijo pridige in ker jo morda zjutraj zavoljo prekratkega časa tudi niso mogli, so v nedeljo brez pridige. To je prav hudo. Drugi obra-

čajo prosti čas na obiskovanja in sprehajanja, družijo se v večje skupine in z osebami drugega spola pohajajo po kavarnah, gostilnah, zabavah, glediščih. Odkrito povem, kaj mislim jaz o zahajanju v kavarne, gostilne, gledišča. Pravim, da je hlapcem in deklam, poslom, ne primerno, ne varno, predrago. — Zopet drugi zapravljajo proste ure v nepripuščenem seznanjanju in prav v tem oziru se v nedeljo stori največ grehov. — So pa tudi, ki so najrajši na plesišču. O plesavskih zabavah ti moram izpregovoriti posebno besedo.

11. Plesi.

1. „Plesi so gobe“, terdi sv. Frančišek Saleški. Kaker goba vse poserče, tudi strup, tako izhlapljajo plesi strup za dušo in telo. Na plesiščih se rōde nečiste misli, ostudna nagnjenja, nespametno ljubkovanje, greh, pregreha. Čutnost je na plesišču razburjena, glava zmešana z godbo in šumom; le ena nepoštena beseda, pogled, kretaj, in serce je pripravljeno vserkati strup. Cerkev je od nekedaj svarila pred plesi. Sv. Ambrož je imenoval ples trugo nedolžnosti, grob sramožljivosti. Sv. Janez Zlatousti je dejal, da je ples kuga vsem čednostim. Tertulijan terdi, da je ples zvon nesramnosti. Ni mi treba dalje govoriti. Vsakedo ve, da je ples nevarna priložnost v greh. Ples je pokopal že tisoč in tisoč nedolžnih. V poprejšnjih časih so cerkveni zbori prepovedovali plese.

2. Žal, v novejšem času so se plesne zabave spet pomnožile. Po večih mestih je ob nedeljah mnogo takih priložnosti. Pomiselka je vredno, da se postavljajo plesišča, da zidajo toliko plesavnic, in še večega pomiselka vredno je, da posli vanje zahajajo. Plesišča, na katera more z majhino vstopnino vsakedo priti, kjer se shajajo najraznoverstniši ljudje, kjer se veselice začena zvečer, in terpi v noč, oni kraji so zalega nesramnosti. Keder v katerem kraju zavlada željnost po plesu mej posli, tedaj so izprijeni, popačeni, izgubljeni. V takih krajih ni dobiti količkaj poštenih poslov. Ako dēkle (pesterne, hišine) z deklami ali z drugo mladino hodijo po takih plesiščih, je to naravnost nespodobno, nenravno. Tudi plesi, ki se plešejo v odločenih prostorih in v poštenih družbah, np. pustni večer, tudi ti so nevarni. Kedor vidi v takih zabavah, morda iz izkušnje, nevarno

in celo bližnjo priložnost v greh, je v vesti dolžan, da se jih ogiblje. Stariši in gospodarji pa morajo vedeti, kaj delajo, keder puščajo mlade dekline na take zabave brez nadzora in dobro naj premislijo, ali jim morejo to dovoliti. Je, kaker je rekel sv. Frančišek: plesi so gobe — najboljše niso za nič. Takisto je z gledišči, in drugimi kazališči, v katerih se predstavljajo in kažejo lahkomišljene malo vredne stvari. Tudi tam ni mesta poslom. Vse take veselice delajo posla lahkomišljenega, malomarnega, zanikernega, poželjivega, zapravljivega, čutnega, lenega, ob kratkem nenravnega. Kjer se posli vdeležujejo takih razvedril, tam so gotovo na slabem glasu.

12. Obleka.

Obleko je človeku dal sam Bog, in to po grehu. Obleka je toraj vedni opomin na prvi greh, je spokorno oblačilo. Obleka ima služiti, da telo krije in greje, in to je še zdaj njen bistveni namen. A kolikanj zlorabijo obleko! Koliko norosti in neumnosti in grehov se ž njo ne stori! Norost v obleki razsaja med ljudmi kaker kuga; še mej posli je je dosti. Čim poveršniši, lehkomišljeniši, izprijeniši je svet, tim nespametniše, tim bolj otročje se oblači. Stara priproščina je izginila. Skoro vsaki se nosi čez stan; skoro vsaki zapravlja, kupujoč si obleko; nase natikajo pisane cape in tenko šaro; pa tudi nespodobni in nesramni so v obleki. Ni zameriti pavu, da ponosno rep razširjuje, kader vidi, da ga gledajo, ali da pa človek toliko imenitnost daje tem cunjam in šarinam, to se ne spodobi kristijanu, otroku božjemu. Res pravijo: „obleka dela človeka“. A pravijo tudi: „Po obleki spoznavaš človeka“. Izveličar, opisujoč Janeza Kerstnika, je dejal: „Kaj ste šli gledat v puščavo? Mari človeka, oblečenega v mehka oblačila?“ Že prerok Išaija gorečuje proti šopirni obleki: „Gospod vam bo vzel čreveljsko okrasje, lunice in ovratnice in veržice in zapestnice in kape in vplete in spona in trakove in dišavnice in uhane in perstane in drage kameniče, po čelu viseče in praznja oblačila in plaščke in pertenke in iglice in zercala in tenčice in glavinke in poletnice (poletna obleka). In namesto prijetnega duha bo smrad, namestu pasu verv, namestu kodrastih las pleša, namestu persne rute raševnik“; „zato ker se hčere sijonske povišujejo, in glavo pokoncu nosijo, in

grede mižikajo, z rokami ploškajo, premérjajo stopinje, in hodijo plesavski“. Takisto gorečujejo in sware apostoli in cerkveni očetje proti gizdavi obleki. Tudi poselski stan je popolnoma prestopil meje v obleki. Dêkle ne prepoznaš od gospodinje. To je senčna stran, ki jo moramo grajati. V sledečem ti čem povedati, k a k o š n a da bodi obleka.

13. Lastnosti obleke.

1. V obleki bodi p r i p r o s t, t. j. imej toliko obleke, koliker je potrebuješ; varuj se vsega, kar bi bilo odveč. Ogibaj se vsega iskanega, izbranega, gizdavega, vpijočega. Ne oblači se nalašč s tako obleko, ketere kroju in barvi se mora vsakedo čuditi. Priprosta terdna tvarina, pohlevna barva, to je najlepši kras, ki se vsakemu najboljše poda. E s t e r a je oblekla najnayadnišo obleko, pa je njo izvolil kralj, ne drugih dragoceno oblečenih. Sv. E l i z a b e t a je nosila knežjo opravo, keder je morala biti na dvoru pri slovesnostih, sicer se je oblačila kaker najpriprostejša ženska. Sv. K a r e l B o r o m e j, kardinalj in nadškof milanski, je nosil lepo obleko, kaker so jo zahtevale dolžnosti njegovega stanu. A pod njo je imel vbožno opravo, ki je rekel, da je njegova, in ta oprava je bila tako stara in ponošena, da bi je še berač ne bil pogledal.

2. Obleka bodi s n a ž n a. Sv. Frančišek Saleski pravi: „Vsaka obleka mora biti snažna, čista, in to vedno“. O snažnosti smo govorili drugje. Toliko je gotovo, da ženskega posla nič bolj ne kazi, ko zanikerna, nesnažna, potergana, mahedrava obleka. Snažna biti, to ti mora biti čast.

3. Obleka ne sme biti čez stan. Bog je naredil različne stanove. Vsaki stan ima svoje meje, katerih se mora deržati. Kedor te meje prestopa, dela narobe, postaja smešen, ker vsakedo natanko čuti in vidi, koliko se kedo nosi čes stan. Kedor se oblači čez stan, kmalu izprazni vse žepe. Keder se hoče posel meriti z gospodarjem v obleki, je to prav abotno, že zavoljo tega, ker ni, s čim. Posli, ki se hočejo gizdavo oblačiti, nositi se kaker gospa in gospodična, taki posli obožajo. Zadnji vinar veržejo za lišp in pisane kerpétine, jemljo na upanje in plačo naprej. Strast gizdanja in lepoticenja more tako zrasti da posla zapelje k nepoštenju in kraji. Res je, dandanašnji ni

mogoče stanov razločevati po obleki. Tudi posli se oblačijo večinoma čez stan. Ako si napravljaš gizdavo obleko, delaš to iz ničemernosti, dopado-željnosti, napuha. — Gizdalin je prašal sv. Filipa Nerija: „Kako se ti dopada moja obleka?“ Svetnik odgovori: „Ako je dobro tvoje serce, je dobro vse. Pa ke bi bilo tvoje serce dobro, ne bi nosil tako vpijoče obleke. Vedi, kedor se ničemerno in brezumno gizda, da bi se drugim dopadal, pač ne more terditi, da je iznotraj čist in sramožljiv. Njegov lišp dokazuje, da laže“. Svetnik je prav govoril. Gizdavost počiva na vetravosti, še več pa na nečistosti. Ako se pa iz napuha enačiš z gospodarji, ako češ na cesti z lišpavo obleko pokriti tvoj poselski stan, je to prav neumen napuh. Nihče se ne sramuj svojega stanu.

4. Obleka bodi poštena. Poštenost je sveta dolžnost vsakemu kristijanu. Greši, kedor dela proti poštenosti v obleki.

14. Poštenost v obleki.

1. Kaker vemo, ima obleka namen, da pokriva telo. Kedor iz nesramnega namena dela zoper poštenost v obleki, ravna proti volji božji, greši. Nepoštenost v obleki namenoma ali nalašč je velik greh, pravi sv. Karol Boromej. Zatoraj opominjajo apostolji tolikanj resno, da obleka bodi poštena, t. j. spodobna. Sv. ap. Pavel govori: „Žene naj se krasijo sè sramožljivostjo in čistostjo v spodobni obleki, kaker gre ženam, ki svojo bogaboječnost kažejo z dobrimi deli.“ Sv. Janez Zlatousti pravi: „Hočeš li kerščanski oblačiti se in krasiti, krasi se sè spodobnostjo.“ Sv. Ciprijan sodi: „Ženske, ki se oblačijo nespodobno, so sramožljivost že izgubile“. Sv. Jeronim terdi: „Dekleta, ki se nosijo nespodobno, se takorekoč same prodajajo, da bi druge vgonobile in pa same sebe.“ Cerkev je vsigdar gorečevala proti nespodobni obleki. Neki praznik vidi sv. Ambrož gospo, nesramožljivo oblečeno, pa jo praša: „Kam greš?“ „V cerkev“, odgovori gospa. Nato odverne škof: „Mislil bi, da greš na ples ali pa v gledišče. Proč od tod! Pojdi in objokuj svojo nespodobnost, in ne hodi semkaj, da bi sè svojim nečistim lišpom zasramovala Boga, in duše drugih vabila v greh.“ Za cesarja Ferdinanda nastopi v neki veselici pevka, nesramožljivo razgaljena. Marija Ana, cesarica, poštena gospa, ji berž pošlje svoj robec, rekoč, naj se ž njim pokrije. Sv. Hilarij vidi nekoč vla-

darjevo hčer, nespodobno oblečeno, pa ji de: „Četudi si cesarična, vendar ne nehaš biti kristijana; zato rej se nosi po stanu kristijane, ne pa kaker poganka.“ Sv. Janez Zlatousti je v Carigradu neprenehoma in nepreprosljivo gorečeval proti nespodobni obleki. „Vé hodite po očitnih krajih, da nedolžnosti nastavljate zanke. Porečete mi morda, da nikog r ne vabite v greh. Poterjam, da tega ne delate z besedami; ali pa niso vaše besede tisočkrat manj nevarne ko vaša nespodobna obleka? Kako morete terditi, da ste nedolžne, ki druge zapeljujete v greh serca! Ve ostrite bodalo, ter sujete v duše, da je smertno ranite!“

2. Poštenost in spodobnost v obleki je v tem, da samega sebe častiš in spoštuješ, da se varuješ v obleki vsega neprimernega, golega, takega, kar čiste oči žali, kar sramožljivost rani, nedolžnost z erdečico poliva, kar hudobno poželenje meče v serca nečistim ljudem. Ne posnemaj šeg, ki niso spodobne; pri sodbi se ne boš mogel izgovarjati sè šegami. Naj bo doma ali na polju, v zdravih dneh ali bolnih, pri znancih ali tujcih — nigdar ne prestopaj postav sramožljivosti in poštenosti. Ako po vunanjem nisi spodobno napravljena, tudi po notranjem ne boš čista, saj sama iščeš, da bi globoko pala.

15. Lišpavost.

1. Lišpavost je hudo nagnjenje, je huda strast, ki človeka žene, da svoje telo zmirom lišpa in kaker najbolj more. S to strastjo okuženi mislijo več na telo kaker na dušo. Po pravici pravi svet mož: „Labod je bel tič, pa ima černo meso. Podoba je tistih, ki veliko derže na lepo obleko, dušo pa imajo polno grehov.“ Nevredno je kristijana, če tolikanj skerbi za telo, in obleko, pa pozabi na dušo. Kaj je telo, vemo: odeja, ki more začeti vsaki trenotek gnjiti, obleka pa je cunjca, šara. Lišpavci in lišpavke imajo polno glavo in polno serce najmanjših in najničnijših reči: klobukov, črevljev, trakov, pasov, ovratnikov, laš, kit, spon, gumbov, obrobkov, cvetkov, steklenine, igál, itd. in košček stekla, ki mu pravimo ogledalo ali zerkalo, to je njih malik in krivi bog. Zjutraj mislijo najprej na lišp, in zvečer s to mislijo zaspe. Z lišpom v glavi in sercu hodijo v cerkev in celo k sv. obhajilu.

Ob času sv. Janeza Zlatousta so carigrajci nosili posebne in drage črevlje. Ko je svetnik pridigal, je opazil, da ljudje gledajo po tleh,

po črevljih. Svete gorečnosti užgan je šestkrat pridigal o ničernosti, in v eni pridigi je večkrat dejal te imenitne besede: „Zmirom gledate po tleh na črevlje, glejte rajši k Bogu, v nebesa.“ — Komer se je lišpavost vgnjezdila v dušo, ta bo lahko mišljenec in poveršnjak. Prava pobožnost, veselje do molitve in verskih vadeb, to polagoma gine. Serce se sterjuje, izveličanske resnice se ga ne prijemajo, blodi po potu velikih zmot in napak. Navarnost je tim večja, ker se z lišpavostjo druží čutnost, in dušna slepota.

2. Lišpavost izvira iz dopadoželjnosti. Dopasti hočejo, in sicer telesno dopasti. Sv. pismo pa govori: „Vsa lepota kraljične je iznotraj“, t. j. duša, čednost, daje človeku vrednost. Bogu dopasti, to je prava dopadoželjnost. Kedor Bogu dopada, dopada tudi vsem dobrim ljudem; telesna dopadoželjnost pa vleče nase oči vseh hudobnih in nesramnih ljudi. V tem je nevarnost. Kedor hoče dopasti, pri njem ima hudič kaj popasti, slove pregovor. Lišpoželjnost je tista nesrečna mreža, v katero se jih je vjelo tisoč in tisoč, zamotalo se, zadergnilo, žalostno poginilo.

3. Lišpajo se ne le višji stanovi, ki imajo časa in denarja, tudi vi posli ste okuženi s to boleznijo, vi, ki si kruh služite terdo in sè žuljavimi rokami. Slaò zgled zapelje večkrat najpriprostejšo deklinò; gre dalje in dalje, dopada, dokler pade. Ljubi posli, varujte se te spotike. Prosim vas, opominjam vas, svarim vas. Oblačite se priprosto, snažno, ne oblačite se čez stan. Bodite v obleki sramožljivi, pošteni, spodobni. Varujte se lišpavosti in dopadoželjnosti. „Lepota kraljičine je iznotraj.“ Hči si velikega kralja nebeškega. Zatoraj išči časti, slave, lepote, lišpa v dopadoželjnosti božji, v pravih čednostih svojega stanu.

Gorje, kjer zgine veselje do molitve.

Tole nam je pripovedoval duhovnik, ki je prišel z Dunaja na Tirolsko. — Veliko lepega in dobrega sem videl po teh hribovskih dolinah! Pa nekaj je, kar je name napravilo največi vtisek. Videl sem v neki kapeli zraven latinskih šol, ki jih vzderžavajo duhovni profesorji, da so študentje notri molili! Kako redko je že to! Po mestih in terjih se dobi mej službo bo-

žjo več ljudi po tergilh, ulicah in kerčmah, kaker v cerkvi. In še ti, ki so v cerkvi, kako malo jib tudi moli! — Vi, ki ste tako srečni, da živite na deželi ali po farah, kjer se še moli, — skerbite, da ta duh molitve vedno ostane. „Kedor moli, je rešen; zgubljen je, kedor več ne moli!“ pravi sveti Aljfonz.

Q.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje 3. reda skupščine goriške: Marija (Elizabeta) Pavšič iz Gergarja, Ana (Uršula) Medvešek iz Gor. Cerova, Marija (Katarina) Furlan iz Sempasa, Marija (Elizabeta) Podobnik iz Cirkna; m a r i b o r s k e: Marija Tertinjak, Elizabeta Seršen, Anton Ogrizek, Terezija Pušnik, Ana Drozg, Marija Weingerl, Marija Lakič, Andrej Nipič, Terezija Werg, Marija Bukovnik, Marija Spure, Marija Vihar, Simon Dobaj, Katarina Witmayer, Marija Bezjak, Marija Komer, Margareta Tertinjek, Anton Bregant, Marjeta Spes, Marija Godec, Marija Šaveder, Terezija Kokler, Kuni-gunda Namestnik, Margareta Rapoc, Marija Maček; od Sv. Trojice: Zimonič Ana, Šuta Jera, Mulec Roza, Žmavec Marija, Golob Neža, Kraner Marija, Murko Terezija, Repič Marija, Žampa Ana, Braček Uršula, Sorko Ana.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev: C. M. za doveršenje neke posebne dolžnosti, N. L. za zdravje, neka oseba za vstop v samostan, neka druga za milost pravega poklica, neki mož, ki misli v Ameriko iti, da se ne bi ločil od svoje družine in da ne bi bil tolikokrat nezmeren v pijači, K. M. za ozdravljenje oči, M. H. za milost ponižnosti in poterpežljivosti, ljubezni do Boga in do bližnjega in notranji dušni mir, več oseb iz Idrije za razne dobre namene, neki mož za ozdravljenje hude bolezni na očeh.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Maribora 10. sušca 1893.

Dalje časa me je nadlegovala grozna skušnjava, ki mi je grozila vničiti vse, kar imam, če imam sploh kaj dobrega, in me zaplesti v velike sitnosti. S prva se nisem dosti zmenil za njo; serce je sovražilo in odbijalo grešne navdihe. A kmalu sem strahoma zapazil, da sem večkrat skušnjavo nevedoma poslušal, in da mi je začela vseč postajati. Nazadnje sem že tako daleč prišel, da sem začel premišljevati, če bi se vdal ali ne. — To je pomenilo, da kmalu padem. Ali zopet se oserčim, obljubim devetdnevnicu presv. Jezusovemu in Marijinemu sercu — in zdi se mi, da tudi sv. Jožefa — in, razglašenje v „Cvetju“. In glej! skušnjava je kar v trenutku nehala. Pozneje se je sicer še ponovila, ali hudih napadov ni bilo več. Poln hvaležnosti do presv. Jezusovega in Marijinega serca in do sv. Jožefa Vam pošljem to pisemce in Vas ponižno prosim, da bi ga v „Cvetju“ objavili!

J. P.

Iz Gorice 11. sušca 1893.

Jaz sem bila v veliki telesni nadlogi, iz katere si sama nikakor nesem vedela pomagati; nadloga pa je bila taka, da bi zdravnika nikakor ne bila hotla posvetovati.

V tej stiski se sè vsim zaupanjem zatečem, k materi Božji sedem žalosti, sv. Frančišku Serafinskemu, sv. Frančišku Save-riju in pa sv. Antonu Padovanskemu, in obljubim opravljati devetdnevnicu njim v čast, da bi mi sprosili gnado od Boga, da bi brez zdravnikove pomoči ozdravela, zraven tega obljubim tudi podariti 2 fl., katera naj se za raširjanje „Cvetja“ ali pa druge cerkvene potrebe obernejo.*)

Bogu in zgoraj imenovanim svetnikom bodi čast in zahvalo, da sem se že po prvi devetdnevnici bolje čutila, in po drugi popolnoma ozdravela.

S. N.

Iz Maribora 17. sušca 1793.

Martin Lorber, posestnik pri sv. Ilju v Slov. Goricah, prosi tale čudapolni dogodek na večje češčenje Marije Device, matere usmiljenja, v Mariboru, razglasiti. Bilo je v pondeljek šestega

*) Bog poverni! Zgodilo se je po Vašem namenu.

svečana. Nesreča, ki nikoli ne počiva, me pri jedi zadene. Neka jed se mi v goltancu tako zavstavi, da je ni bilo več mogoče na nobeno stran spraviti. Ko večdnevni poskus izpodleti, in mi ni bilo mogoča le ene kapljice česar si bodi zavžiti, zdvojim nad svojim ozdravljenjem. V tej sili se v četrtek spomnim na čudodelno Mater Božjo v Mariboru, od ketere sem že marsikaj lepega slišal. Tudi mene starega moža ne bode zaverгла, si mislim, ter se ji sè zaupljivo obljubo tako priporočim: „Marija, mati usmiljenja, pomagaj mi, da spet ozdravim; ako pa to ni božja volja, naj saj sv. popotnico morem sprejeti, preden vmerjem. In tudi ti, sv. Blaž, pomagaj mi Marijo prositi, da me poprej vsliši. Če bom vslišan, jo hočem v Mariboru v frančiškanski cerkvi obiskati in za hvaležnost kaj darovati.“ V ta namen obljubim na njeno čast tudi devetdnevnicu opraviti in tri „Češčena si Marija“ zmoliti. Po celem tem času drugi večer nekoliko zaspim. Mej tem se mi vidi v sanjah, kaker bi Mati Božja mariborska k meni prišla in me ozdravljenja zagotovila. Ta prikazen me tako razveseli in potolaži, da mi je odvzela moje hude bolečine. Pa le ene kapljice povžiti mi ni bilo mogoče. V božjo voljo vdan obljubljenico devetdnevnicu dalje opravljam. Drugi teden v sredo se mi zdi, kaker bi se mi v goltancu začelo kaj luščiti. In res je bilo tako. Ko mi žena juhe prinese, naj jo skusim povžiti, jo brez vse težave povžijem. V neketerih dnevih se mi zelo vpehane moči zopet vernejo, in vem in zagotovem, le Marija mi je vbogemu možu to milost pri Bogu zadobila. — Dne šestega marca je bil ta mož po svoji obljubi v Mariboru, ter je z veliko pobožnostjo svojo zahvalo premili Materi vsmiljenja glasno izrekoval; dajal je čast njeni materini dobrotljivosti, ki ne neha biti v pomoč vsem, ki se sè zaupanjem do nje obračajo.

P. E. H.

Nadalje naznanjajo svojo zahvalo Bogu in njegovim svetnikom: Frančiška Skupek, Marija Čede in M. D. za odvernjenje nesreče pri domači živali, H. S. za ozdravljenje, M. F. za vslišano prošnjo, B. M. za mnogo prejetih dobrot, A. K. za srečen porod, T. V. za mnogokratno vslišanje, C. K. ravno tako, neka družina za boljo srečo pri govedu, neka tretjerednica za vslišano molitev v hudi bolezni, neka druga za trikratno vslišanje.

